

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **E. P. spol. s r. o.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, živnostenský odbor**, se sídlem v Praze 1, Mariánské nám. 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. prosince 2004, č. j. 28 Ca 735/2002 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále také jen „správní soud“) svým rozsudkem ze dne 16. 12. 2004, č. j. 28 Ca 735/2002 - 43, zamítl žalobu žalobce proti správnímu rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 9. 2002, č. j. MHMP-ZIV-79504-228/2002/B, a současně rozhodl o nákladech řízení účastníků. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za porušení ust. § 2 odst. 2 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), a to za skutek, že žalobce ve své reklamní brožůře za listopad 2001 uváděl nepravdivé údaje a prvky (konkrétně se jednalo o prohlášení žalobce v této brožůře, že od 1. listopadu bude v každé X. sadě vložen dárek v podobně speciálního vánočního kuponu, ač tomu tak nebylo v každé takové nabízené X. sadě, ale toliko v sadách označených příslušným symbolem).

Tento rozsudek Městského soudu v Praze napadl včasnou kasační stížností žalobce (dále také jen stěžovatel) a domáhal se jeho zrušení. Současně v této kasační stížnosti navrhl zrušit i správní rozhodnutí. V kasační stížnosti stěžovatel nejprve popsal, stejně jako v žalobě, průběh správního řízení, přičemž podstatnou část kasační stížnosti tvoří obsahově shodnou právní argumentaci, jakou stěžovatel uplatňoval ve správním řízení a v žalobě. V kasační stížnosti pak toliko obecně uvedl, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když se věci nezabýval odpovědně a svědomitě, nepoužil nejvhodnějších prostředků, které vedou ke správnému vyřízení věci, pominul skutečnosti, které stěžovatel namítal ve svém odvolání ve správním řízení a konečně nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Podle názoru stěžovatele pak došlo k porušení ust. § 32 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný si neopatřil potřebné podklady pro své rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti poukázal na svá předchozí vyjádření k žalobě.

Kasační stížností napadeným rozsudkem Městský soud v Praze zamítl žalobu proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, živnostenskému odboru, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce ve správním řízení a potvrzeno prvostupňové správní rozhodnutí živnostenského odboru Městské části Praha 9 ze dne 30. 5. 2002, č. j. ŽO/10/02/0082/13/Ma-527. Městský soud v Praze při právním zhodnocení celé věci vyšel ze správního spisu a v mezích uplatněných žalobních bodů přezkoumal napadené správní rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo. Odmítl názor stěžovatele, jímž se vyvíňoval s poukazem na skutečnost, že předmětná X. sada, která neobsahovala vánoční dárek, nebyla zakoupena ve značkové prodejně, neboť žalobce za toto skutkové jednání sankcionován nebyl. Podstatou deliktního jednání bylo použití nepravdivých údajů v reklamě. Z textu reklamního katalogu „Udělej si místo, dva dárky v každé X. sadě“ nelze dovodit, že jsou nabízeny dva druhy X. sad, a je z ní patrné, že jde o běžnou předvánoční reklamní akci, navíc je v další části reklamního katalogu výslovně uvedeno „v každé X. sadě“ bez jakéhokoli omezení. Spotřebitel tak musel touto reklamou nabýt přesvědčení, že u X. sad zakoupených po 1. 11. 2001 budou obsaženy speciální vánoční kupony. Žádné kritérium, které by X. sady odlišovalo, v reklamním materiálu obsaženo nebylo. Stěžovatel pak sám uvedl, že v uvedeném období byly na trhu X. sady s vánočním dárkem i bez něho, v reklamní kampani pak rovněž sám uváděl, že všechny X. sady po 1. 11. 2001 budou vánoční kupon obsahovat. Právě realizace takové reklamní kampaně byla v rozporu s ust. § 2 odst. 2 zákona o regulaci reklamy, ve znění účinném v rozhodném období. Správní orgány nepominuly žádné okolnosti, které stěžovatel ve správním řízení uváděl, a věc konkrétně zdůvodnily.

Z obsahu podané kasační stížnosti je patrné, že stěžovatel uplatňuje stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když nesouhlasí s řešením právní otázky Městským soudem v Praze v předcházejícím řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze, jsa vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Při celém posouzení dané věci je nutné upozornit na základní zásadu přezkumného řízení ve správním soudnictví, jíž je zásada dispoziční. Tato zásada se v daném případě uplatní tak, že je to sám stěžovatel, který musí konkrétními stížními body napadnout právní

názor správního soudu a konkrétně tak vymezit i pravomoc Nejvyššího správního soudu k přezkumu takového právního názoru. Jak bylo již uvedeno, kasační stížnost, neopírá-li se její důvod o tvrzenou zmatečnost podle ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., musí obsahovat konkrétní právní polemiku s již vyjádřeným právním názorem. Pokud správní soud svůj právní názor ve svém rozhodnutí srozumitelně a konkrétně uvede, což se stalo i v této věci, stěžovatel musí svou kasační stížnost rovněž konkrétně zaměřit na svůj nesouhlas s tímto právním názorem. Pokud tak neučiní a omezí se toliko na obecná konstatování bez vztahu ke konkrétnímu právnímu názoru správního soudu, Nejvyšší správní soud nemá dostatek pravomoci, aby takový právní názor konkrétně z tvrzených stížných důvodů přezkoumával, neboť by tímto svým postupem nahrazoval vůli stěžovatele a zasáhl by tak nepřipustně do jeho sféry disponovat s předmětem řízení (k otázce rozsahu přezkumu a pravomoci správního soudu srov. např. nálezný pléna Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 12/99).

Podstatnou část kasační stížnosti tvoří toliko rozepsání právního názoru žalobce, který však již uplatňoval jak ve správním řízení, tak i v žalobě. Porovnáním žaloby a kasační stížnosti pak nelze dojít k jinému závěru, než že obsahově i použitým slovosledem se jedná o téměř shodné listiny, které se liší toliko v tom, že v některých větách je namísto žalovaný zaměněn správní soud. Jakákoliv věcná a konkrétní právní polemika s právním názorem správního soudu, který byl jasně a srozumitelně vyjádřen v napadeném rozsudku, v kasační stížnosti chybí, a z tohoto důvodu nemůže Nejvyšší správní soud zaujmout konkrétní právní názor. Lze tak pouze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku a znovu uvést, že žalobce v daném případě nebyl postižen za to, že by nemohl nabízet více druhů X. sad či kontrolovat jednotlivé prodejce těchto svých produktů, ale za jednání, že v reklamní kampani tvrdil nepravdivé údaje. Takovým údajem bylo uvedení, že v každé X. sadě počínaje příslušným datem je určitý bonus (zde vánoční dárek). Pouze toto jednání bylo shledáno deliktním podle ust. § 2 odst. 2 zákona o regulaci reklamy, a za toto deliktní jednání byla žalobci uložena pokuta. Jiné skutečnosti, na něž opětovně stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti (nemožnost kontroly prodejců stěžovatelem daného produktu, možnost prodeje mimo prodejní síť stěžovatele, neúplnost skutkových zjištění a provedeního dokazování), předmětem posuzování nebyly, a stěžovatel z tohoto důvodu tak nemohl být zkrácen na žádném svém subjektivním veřejném právu.

Ke stížní námitce, že správní řízení bylo vedeno v rozporu s ust. § 3 a § 32 odst. 1 správního řádu, v němž stěžovatel namítá nedostatek skutkových zjištění k právnímu posouzení celé věci, je nutné uvést pouze tolik, že tato stížní námitka je natolik obecná a bez jakéhokoliv konkrétního zdůvodnění (tato část stížných bodů obsahuje jen citaci příslušných zákonných ustanovení), že k ní Nejvyšší správní soud, veden, jak bylo shora zmíněno, zásadou dispoziční, nemůže pro nekonkrétnost zaujmout žádné stanovisko. Úlohou Nejvyššího správního soudu není obecný a akademický výklad právních předpisů v tomto konkrétním řízení o kasační stížnosti, ale ochrana porušených či ohrožených práv fyzických či právnických osob (srov. obecné vymezení pravomoci správních soudů v ust. § 2 soudního řádu správního).

Nad rámec shora uvedeného Nejvyšší správní soud, stejně jako Městský soud v Praze, připomíná, že smyslem ust. § 2 odst. 2 zákona o regulaci reklamy, ve znění účinném v době spáchání deliktního jednání (podle něhož mj. reklama nesmí obsahovat nepravdivé údaje), je ochrana spotřebitele, vůči němuž je reklama, jako přesvědčovací proces, jimiž jsou hledáni uživatelé zboží, služeb nebo jiných výkonů či hodnot prostřednictvím komunikačních médií (ust. § 1 odst. 1 zákona o regulaci reklamy), zacílena. Spotřebitel, jehož rozhodování

je při koupi daného produktu touto reklamou ovlivněno, má právo na to, aby reklama obsahovala pouze pravdivé údaje. Je pak pouze na subjektu, který reklamou chce docílit svého přesvědčovacího procesu na spotřebitele, aby užil pouze takových údajů, které jsou pravdivé. Pokud v daném případě stěžovatel v reklamě uváděl, že v každé X. sadě je v příslušném období obsažen vánoční dárek, bylo pak pouze na něm, aby pravdivost tohoto svého reklamního tvrzení buď zajistil, nebo aby reklamní údaj formuloval jinak.

K návrhu rozsudečného výroku, v němž stěžovatel navrhoval Nejvyššímu správnímu soudu zrušení i správního rozhodnutí, je nutné pouze obecně uvést (bez ohledu na skutečnost, že Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl), že k takovému rozhodnutí není Nejvyšší správní soud nadán příslušnou zákonnou pravomocí (srov. ust. § 110 odst. 1 s. ř. s., podle něhož může Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku zrušit pouze napadený rozsudek, a nikoliv i správní rozhodnutí).

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (ust. § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., kdy ve věci úspěšnému žalovanému tyto náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu